హాశ్చర్యం కథ

ప్రభాకర్రావుకి మళ్ళీ ఖోపమొచ్చింది సీతమీద. ఈ సంగత్తెలీక సీత ఇంకా అతగాణ్ణి హోరున ఎగతాళి పట్టించేస్తూ ఉప్పెనలా నవ్వేస్తోంది. 'హీ' అనబోయి పొరపాటున 'ఖ' అన్నాడు ప్రభాకర్రావు లేచి నుంచుని. అత్తన్తాలూకూ కోపం అవధులు దాటేసి ఇంకొంచెం పైకిపోయి కూచుని కిందకు తొంగి చూసింది.

'హు! ఇవాళ్టినుంచి నువ్ నా పెళ్ళానివీ కాదు. నేన్నీ మొగుణ్ణీ కాదు...'' అందామనుకొన్నాడు. అనబయి కూడా అందులో ఏమయినా గ్రామర్ మిస్టేకుందేమోనని అనకుండా ఊరుకొండిపోయాడు.

''లేపోతే ఏమిటండీ! సైడ్లక్స్ పెంచేసి, నారో పాంట్లేసు కోగానే సరిపోయిందా?...'' అంది సీత మళ్ళీ.

''ఐసీ...'' అన్నాడు కోపాన్ని ఆపుకొంటున్నట్లు నటిస్తూ.

''అవునండీ! వేషభాషలతో పాటు మీ గుండె వైశాల్యం కూడా పెరగాలిమరి...'' ప్రభాకర్రావుకి ఏమనాలో తెలీక వేడిగా కాలిపోయాడు. అతని వేడి చూసి సీత బోలెడు ముచ్చట పడిపోయింది. అదే పైకంది కూడానూ.

''ఎలాగూ మండిపోతున్నారు గదా నామీద... మంట ఊరికే పోవడమెందుకూ?... వంట కానిచ్చేస్తాను...''

''బి ఇన్ లిమిట్స్ సీతా! ప్రతిదానికీ హద్దులుంటయి.'' అన్నాడు ప్రభాకర్రావు కోపాన్నిహద్దుల్లో పెడుతూ.

''అవున్ట! అలాఅన్జెప్పి బోర్డుంది లకడీకాపూల్ దగ్గర.... హద్దులు మీరినవారు శిక్షింపబడుదురా, ఆపటాని...''

''షటప్....''

''ఏమో మరి.. ఈ ముక్కెక్కడూ వ్రాసిలేదు...''

మళ్ళీ నవ్వేస్తూ నాలిక బయటపెట్టి వెక్కిరించింది సీత. అసలు ప్రభాకర్రావు దెబ్బ తినేదే ఆ నవ్వు దగ్గర ఆ నవ్వు మూలానే.

1) పెళ్ళిచూపుల్లో సీతనుజూసి "ఈ పిల్లే కావాల"ని పట్టుబట్టాడు.

2) ఆ నవ్వు మూలానే సీత వాళ్ళ ఫాదర్ ఇస్తానన్న కట్నం ఎగ్గొట్టినా నోర్మూసుకుని ఊరుకొండిపోయాడు.

3) మళ్ళీ ఆ నవ్వుమూలానే సీత తననెన్నిసార్లు ఎగతాళి పట్టించినా దారుణంగా సహించేస్తూ వచ్చాడు.

అంచేత ఇప్పుడూ ఆ నవ్వును జూసి కిటికీ తెరచి కోపాన్ని బయటకు విసిరేసి బుంగమూతి పెట్టి వెనక్కు తిరిగాడు.

"బుంగమూతి అలిగిన ఆడాళ్లు పెట్టాలని కథల్లో రాస్తూంటారు. మరి మీరు పెట్టారేమిటి?" అంది సీత.

'ప్లీజ్.. హద్దులు" అన్నాడు ప్రభాకర్రావ్ దీనంగా.

సీతది బోలెడు జాలిగుండె. అంచేత ప్రభాకర్రావుని చూసి తెగ జాలిపడిపోయింది.

"అది కాదండీ! లేకపోతే ఇందులో తప్పేమిటో చెప్పండి. నా చెల్లెలేం ఒకడితో కాదని నలుగురితో తిరుగుతోందా? సిన్మాల్లోలా బట్టలూడదీసుకని డాన్స్ చేస్తోందా? మన ఎదురింటావిడలా మీరు కనబడినప్పుడల్లా పైట జారవిడుస్తోందా?... ఏం తప్పుచేసిందండీ?"

'టట్... టట్" అన్నాడు ప్రభాకర్రావు.

ఆ సమయంలో సీత ఎదురింటావిడ సంగతి ఎత్తటం ఏ మాత్రం నచ్చలేదతనికి.

"చూడు సీతా!" అన్నాడతను.

సీత అతని వంక చూసింది.

"ఉహు! నిజంగా చూడనవసరం లేదు. డైలాగు మొదలెడతానికి వాడుకొన్న పదం అది. అంచేత నాక్కొన్ని ప్రిన్సిపుల్స్ ఉన్నయి. అలాగే కొన్ని నమ్మకాలూ పట్టింపులూ ఉన్నయి. పెద్దాళ్ళని కాదని మరో కులంవాడితో లేచిపోయిన ఆడకూతుర్ని నేను హర్షించను. అది నీ చెల్లాయినా నా చెల్లాయినా సరే. అలాంటి వాళ్ళతో మాట్లాడ్డం కూడా నాసహ్యం!"

"అంతేనా?" అంది సీత.

"అంతే" అన్నాడు ప్రభాకరం!

"ఒకే!" అంది సీత ఉక్రోషంగా.

"అవను! ఓకె!" అన్నాడు ప్రభాకరం, అని కాసేపాగి "అంతేకాదు!" అన్నాడు మళ్ళీ.

"మళ్ళీ ఇంకా ఏమిటి?" అంది సీత చిరాగ్గా.

"మీ చెల్లాయ్‌వాళ్ళు మనింటికి రాగూడదు, మనం - అంటే మనిద్దరిలో ఎవ్వరయినా సరే - వాళ్ళింటికి పోగూడదు, తెల్సిందా?"

"తెల్సింది!" అంది సీత తెలీనట్లు మొఖంపెట్టి.

"ఇంకో విషయం" అన్నాడు ప్రభాకర్రావు కాసేపాగి.

"మొత్తం ఎన్ని ఉన్నయ్యిలా?" అనడిగింది సీత.

"ఇదే లాస్ట్. రేపాదివారం మా ఆఫీసరుగారు భోజనానికొస్తున్నారు. ఆయన ఈ ఊరికి కొత్తగా ట్రాన్సఫరయి వచ్చారు. అంచేత ఆయన్ని భార్యతో సహా డిన్నర్‌కి రమ్మని చెప్పాను. ఓకే అన్నారు. ఇప్పటినుంచే ఎరేంజ్‌మెంట్స్ చేసుకోవాలి నువ్వు..."

"సరే సరే సరే!" అంది సీత.

ఆనక ప్రభాకర్రావు భోజనం చేసి అటు ఆఫీసు కెళ్ళగానే ఇటు సీత చెల్లెలు రిఆ మీద అతనింటికి చక్కా వచ్చేసింది.

"ఏవంటున్నారే బావగారు?" అంది కుర్చీలో కూలబడి.

"దేన్ని గురించి?" అంది సీత ఏమీ తెలీనట్లు.

"అదే మేము లేచిపోయిన దారుణం గురించి!"

"ఓస్ అదా! చాలా ఇదయిపోయారు. ఒక్క ముక్క ముందే చెప్తే సరోజకి రిజిష్టర్ మారేజం ఖర్మ? నేనే చేసేవాణ్ణి కదా నా యింట్లో! అత్తయ్య మామయ్యలను కూడా ఎలాగోలా వప్పించేసేవాణ్ణి. అంటూ ఎంత బాధపడ్డారని?... కాసేపు ఏడ్చారు కూడానూ!"

"ఏడుపా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది సరోజ.

"అవును! ఏడుపంటే ఏడుపు కాదనుకో! ఏడ్చినంతపని..."

"వెరీగుడ్! బావగారి హృదయం ఇన్ని మైళ్ళ వైశాల్యం ఉందని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. ఇదంతా ఆయన సొంతమేనా? నువ్వేమయినా పెంచావా?"

"అయ్యో ఖర్మ! మన ఆడమూకకి అంతేసి వైశాల్యాలు ఎక్కడివే తల్లీ.. మార్కెట్లో సరోజ కనబడ్డప్పుడు వాళ్ళిద్దరినీ మనింటికి ఎందుకు పిలవలేదంటూ నిన్నంతా ఆఫీసుకి శెలవుబెట్టి కేకలేశారు నామీద... ఏమయినా సరే రేపాదివారం రాత్రికి మీ ఇద్దరినీ

డిన్నర్‌కి పిలవమని మరీమరీ చెప్పారు. తనే మీ ఇంటికొచ్చి చెప్దామనుకొన్నారుగానీ – ఎందుకనో కుదరదంట... ఎందుకనబ్బా...?"

"బహుశా ఆఫీసుపని అయుంటుంది."

"ఆ! కరెక్ట్! ఇలాంటప్పుడు దాన్నేగా మనం అడ్డంపెట్టుకొనేది!..."

"నువ్వా భలేదానివేనే! బావగారు రావాలేమిటి? మాకలాంటిపిచ్చి పట్టింపులేమీ లేవు... తప్పకుండా వచ్చేస్తాం..."

"మర్చిపోయేరు సుమా! అసలే క్రొత్త వ్యవహారం మీది. ఏది పగలో ఏదిరాత్రో కూడాగుర్తుండి చావదు మీలాంటి వాళ్ళకు.... " నవ్వుతూ అంది సీత.

"ఫోవే! రెండర్థాల జోకులూ నువ్వునూ!" సిగ్గుపడుతూ అంది సరోజ. సరోజ అటు వెళ్ళిపోగానే సీత వచ్చీరాని ఇంగ్లీష్ పాడుకొంటూ ఇల్లంతా తిరిగేసింది. పాట పూర్తి కాకుండానే ప్రభాకర్రావు గుర్తొచ్చేసరికి అద్దం ముందు నిలబడి రెణ్ణిమిషాలు ఉప్పెనలా నవ్వేసింది.

ఆ రాత్రీ మర్నాడు కూడా సీత సరోజ గురించీ ఏమీ మాట్లాడకపోయేసరికి ప్రభాకర్రావుకి భయం వేసింది. తన మీదేమయినా కుట్ర చేస్తుందేమోనని.

"సాయంత్రం పెందలాడే రద్దురూ!" అంది శనివారం నాడు.

"ఎందుకు?" అన్నాడు ప్రభాకర్రావు అనుమానంగా.

"దాగుడుమూచీ లాడదావని!"

ప్రభాకర్రావు ఉడికిపోయాడు.

"నీకు వేళాకోళం మరి ఎక్కువైపోయింది. డాక్టరుకి చూపిస్తానుండు!

"ఛస్తే వప్పుకోను!" మొన్నేమో నీకు పొగరెక్కువయిందన్నారు. ఇవాళేమో వేళాకోళం ఎక్కువయిందంటున్నారు.... అస్సల్సంగతేమిటో తేల్చండి!"

"చూడమ్మాయ్! – నీ వరసేం బాగుండలేదు–"

"వరసకేం రోగం? మీ మామయ్య కూతుర్నేగా! కాపోతే దూరం చుట్టరికం.."

"ఇంతకూ అస్సల్సంగతేమిటో చెప్పనంటావ్?"

"ఎందుకు చెప్పనూ! సాయంత్రం మనం మార్కెట్ కెళ్ళాలి!"

"ఎందుకు?"

"బట్టలు కొనాలి..."

"ఎవరి పుట్టినరోజు రేపు?"

"పుట్టింరోజుకాదు. రేపు మీ ఆఫీసరు గారి భార్య వస్తుందిగదా! వాళ్ళకూ క్రొత్తగా పెళ్ళయిందంటున్నారు. అంచేత ఆ అమ్మాయికీ పసుపూ కుంకం పెట్టాలి..."

"మరి పసుపూ కుంకం కొనక బట్టలెందుకూ?"

"మీరు పేకాట ఊరికే ఆడక డబ్బుల్తో ఆడతారెందుకూ?"

"అంతేనంటావ్!" అన్నాడు ప్రభాకర్రావ్ సీరియస్‌గా.

"అవును! ఇదీ అంతే!"

"సరే!" అన్నాడు టైం జూసుకొని బయటకు పరిగెడుతూ.

ఆ సాయంత్రం ఇద్దరూ ఆటోరిక్షాలో సుల్తాన్‌బజారెళ్ళారు.

మాంచివి రెండు జాకెట్ గుడ్డలు కట్‌చేయించింది సీత– రెండెందుకూ అనబోయి మనకెందుకులే అని ఊరుకొన్నాడు ప్రభాకర్రావు.

మాంఛిచీర ఒకటి సెలక్ట్ చేసి పాక్ చెయ్యమంది. దీనికి మాత్రం ప్రభాకర్రావు అదిరిపడ్డాడు.

"ఒక్క నిమిషం ఇక్కడే నుంచో! నేను వెళ్ళి ప్రామిసరీనోటు, స్టాంపులు తెస్తాను–" అన్నాడు సీత చెవిలో!"

"ఎందుకూ?" అంది సీత.

"మన ఇల్లు ఈ షాపువాడికి రాసివ్వద్దూ బిల్లు బదులుగా!"

"మీరేం బెంగపడనవసరం లేదు. నా దగ్గరుంది డబ్బు...

"ఎక్కడిది? పోపులపెట్టెలో దాచుకొందా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడతను.

"అవును...!"

"మనకు పోపుల పెట్టంటూ లేదుగా మరి?–"

"ప్రక్కింటివాళ్ళ పెట్లో దాచాను–"

"నూటయాభై చిల్లర బల్లిచ్చేసి బయటికొచ్చారిద్దరూ."

ఆరాత్రి మర్నాడు చేయాల్సిన వంటకాలు గురించి మాట్లాడుకొన్నారిద్దరూ మాట్లాడతుండగానే పనిమనిషి తలుపు కొట్టేసింది. "అంట్లు వెయ్యండమ్మగారూ!" అంటూ.

ఆ రాత్రే సరోజ రిజిష్టర్డ్ మొగుడు దగ్గర మర్నాడు భోజనాల విషయం కదిపింది.

"రేపు మా అక్కయ్య వాళ్ళింట్లో మనకి డిన్నరు!"

"నిజంగానా?" అన్నాడతను ఖంగారుగా.

"అవును! నేనెప్పుడూ నిజమే మాట్లాడతాను–"

"అహహ... అందుక్కాదుగాని..."

"మరింకెందుకూ–"

"సరిగ్గా రేపు సాయంత్రమే మా ఫ్రెండొహడు భోజనానికి పిలిచాడు మనిద్దర్నీ..."

"బావుంది!" అంది సరోజ.

"అవును! నాకూ అలాగే అనిపిస్తోంది"

"ఏడ్చినట్లు కూడా ఉంది..." అంది సరోజ కాసేపాగి.

"ఉండే ఉంటుంది!" అన్నాడతను.

"లేపోతే ఏమిటే? ఒక్కరాత్రి మనం ఎన్ని భోజనాలు చేయగలమని?–"

"నీ సంగతేమోగాని, నువ్వు కదలకుండా ప్రక్కనే ఉంటానంటే నాకొక్క భోజనం కూడా అఖ్ఖరలేదు...."

"ఉహూ!" అంది సరోజ అతని బుగ్గలుపిండి.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అన్నాడతను ఆలోచిస్తూ.

"ఇందులో పెద్ద ఆలోచించేందుకేముంది? మీ ఫ్రెండింటి పోగ్రాం కాన్సిల్ చేసి ఇద్దరం మా అక్కా వాళ్లింటి కెళ్ళటమే!"

"పోనీ మీ అక్కా వాళ్ళింటి ప్రోగ్రామ్ కాన్సిల్ చేస్తే!"

"ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ అది వీలు కాదు!"

"మరి మా ఫ్రెండ్ విషయం కూడా అంతే!"

"అంతేనా?"

"అవును!"

"కాగితం పెన్నూ తెండీ..."

"ఎందుకూ?"

"విడాకులకి అప్లికేషన్ రాస్తాను–"

"పెళ్ళయి నాల్రోజులూనా కాలేదు గదా– అప్పుడే రాస్తే ఏం బావుంటుందీ? ఎవరయినా ఏమన్నా అనుకొంటారు...."

"....మరయితే నామాటే నెగ్గనీండి...."

"ఒప్పుకోను..."

"పోనీ ఒక పనిచేద్దామా?"

"మనం కౌగిలించుకొని నిద్రపోవటమేనా?"

"ఛట్! మీకెప్పుడూ అదే. మీరు మీ ఫ్రెండింటి కెళ్ళండి. నేను మా అక్క వాళ్ళింటికెళ్తాను.

"తదుపరి?..."

"మీ ఫ్రెండ్‌కి సారీ చెప్పి భోజనంచేసి మాఅక్క వారింటికొస్తే ఇద్దరం కలసి తిరిగి వచ్చేద్దాం..."

"తప్పదా?"

"మీరే చెప్పాలా విషయం–" అందామె.

"హు" అన్నాడతను. ఇంకేదో అందామనుకొంటూండగానే కిటికీ తలుపులు ఎవరో కొట్టిన చప్పుడయింది. తీసి చూస్తే సూర్యుడు కిరణాల్తో సహా నుంచుని ఉన్నాడు.

సీత రాసిచ్చిన పదకొండు రీళ్ళ పొడుగు లిస్ట్ తీసుకొని బజారుకి పరిగెత్తాడు ప్రభాకర్రావ్! అన్నీ రిక్షాలో వేసుకొని ఇంటికొచ్చేసరికి ఇల్లు కనిపించలేదు. ఆ వీధంతా రెండుసార్లు జాగ్రత్తగా చూసుకొంటూ వెతికినా కనిపించలేదు. పోలీస్ రిపోర్టిద్దావని బయల్దేరబోతుంటే ఠక్కున కనిపించింది. కానీ అది తన ఇల్లులా లేదు. పూర్తిగా మారిపోయింది.

డోర్ కర్టెన్లు, విండో కర్టెన్లు క్రొత్తవి వేలాడుతున్నాయి. ఫ్లవర్‌వాజులు మారిపోయినవి. హాల్లో డైనింగ్ టేబిల్ అందమయిన టేబుల్‌క్లాతూ ఇంకా అందంగా ఉంది.

"ఇదంతా ఏమిటీ?" అనుకొని 'సీతా' అంటూ వంటింట్లో కెళ్ళాడు.

సీత కనిపించిందిగానీ సీతలా లేదు. గంధర్వ కన్య ఎవరైనా ప్రభాకర్రావుని ఏడిపిద్దాం అవటాని సీత వేషంవేసుకొచ్చినట్లుంది.

"మీరు సీతేనా?" అన్నాడు ప్రభాకర్రావు డౌటుగా.

"మీ ఇష్టం! మీరు కాలేజీలో వెంబడి పడ్డ ఆ నల్లటమ్మాయి పేరుతో పిల్చుకొన్నా నాకేం అభ్యంతరం లేదు..." అంది సీత.

"అది కాదు సీతా. నువ్వింత అందంగా–" అంటూ దగ్గరకు జరగబోయాడు.

"మీ మొగపక్షులతో ఇదే చావ్! వానపాములా మొఖం నువ్వూనూ– అన్న నోటితోనే – దేవత –రంభ –ఊర్వశిలా ఉన్నావనటానికి పైత్యపు వాగుడు వాగుతూంటారు – మా దగ్గరేమయిన పరకాయ ప్రవేశ విద్య ఉందనుకొన్నారా? ఓరోజు వానపాంలాగానూ, మరోరోజు రంభలాగానూ కనబట్టానికి?... ఇంకోసారిలా అవమానపరిచారంటే పుట్టింటికె కెళ్ళిపోతాను...." అంటూ బెదిరించింది సీత. ప్రభాకర్రావు ఖంగారుపడిపోయాడు.

ఇంకెప్పుడూ అలా అనని బ్రతిమాలేశాడు. ఒట్టు కూడా వేశాడు. పశ్చాత్తాపం కూడా పడదామనుకొన్నాడుగానీ బద్ధకం వేసి ఊరుకున్నాడు.

సాయంత్రం ఏడవుతూండగానే రిక్షా దిగి ఓ పెద్దమనిషి లోపలికొచ్చేశాడు టక్ చేసుకొని, టై కట్టుకొని – అతగాణ్ణి చూసి సీత లోపలకు పరుగెత్తేసింది. ప్రభాకర్రావ్ బక్కెట్ నిండుగా నీళ్ళు పట్టుకొస్తున్నాడప్పుడు.

"ఆ బక్కెట్టలా పడేయండి! మీ ఆఫీసరుగారొచ్చేశారు..." అంది.

ప్రభాకర్రావ్ ఝూమ్మని నవ్వుకొంటూ బయటకు పరిగెత్తాడు.

"వీడు సీతంరాజుగాడని నా ఫ్రెండ్! అసిస్టెంట్ లెక్చరరిక్కడ – నా మిసెస్ సీత – అన్నట్టు మీ ఆవిడేదీ?" అన్నాడు ప్రభాకర్రావు ఆశ్చర్యంగా.

"తీసుకురావటం కుదర్లేదోయ్..." అన్నాడు సీతంరాజు.

"ఓరినీ.... మరి ఆవిడ లేకుండా నువ్వెందుకచ్చినట్టు? గెటవుట్.... " అన్నాడు ప్రభాకర్రావు.

"కొంచెం పరువుంచరా వదినగారి ముందు..." బ్రతిమాలాడు సీతంరాజు.

ఇంతకూ మీ ఆఫీసరుగారొస్తున్నారుగా..." అడిగింది సీత.

"ఆఫీసరుగారంటే నువ్వు చాలా పెద్ద ఎత్తులో వంటకాలు చేస్తావ్ అని అలా చెప్పాను. అదే స్నేహితుడంటే ఎవడో పేకాట బాపతనుకొంటావ్...."

"ఏడ్చారు... " అనబోయి నాలిక్కరుచుకొంది సీత.

వీళ్ళందరూ ఇలా హోరున ఆశ్చర్యపడుతూండగానే సరోజ రిక్షా దిగి పెద్దపాకెట్ తీసుకొని ఇంట్లో కడుగుపెట్టింది.

"హోరి..... మీరిక్కడ కొచ్చారేం" అంది సీతంరాజు వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"ఛట్! ఆ ప్రశ్ననేనడగాలి? అన్నాడు సీతంరాజు.

"ఇదేదో తెలుగు సిన్మాలాగుంది! నాకేం అర్థం కావట్లేదు-" అంది సీత అమృతాంజనం డబ్బా తీసుకొచ్చి.

"మీరందరూ కాసేపు నోర్మూసుకొని డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూచోండి!" అన్నాడు ప్రభాకర్రావు.

అందరూ నోళ్ళు తెరుచుకొని అక్కడ కూచున్నారు.

సీతంరాజు గాడు నాకు చాలా కాలం నుంచీ ఫ్రెండ్, ఈ మధ్యనే ఈ ఊరు వచ్చాడు ఉద్యోగార్థం. వాడి స్టూడెంట్ సరోజ ఇద్దరూ ఝామ్మని రిజిష్టర్ మారేజ్జేసుకొన్నారు. వాడు నా ఫ్రెండన్న సంగతి సీతకూ, సరోజకూ తెలీదు... సీతను సర్ప్రైజ్ చేద్దామని సీతకు తెలీకుండా వాళ్ళిద్దర్నీ డిన్నర్‌కి పిలిచాను. సీతంరాజుగాడిక్కూడా సరోజ నా మరదలు అన్న సంగతి తెలీకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను.. తరువాత తీరా చూస్తే .. తీరా చూస్తే.. ఏమయిందీ.. నేనక్కడదాకా వచ్చానూ?..

"ఇదిగో అమృతాంజనం" అందించింది సీత నవ్వుతూ.

"ఎక్కడో ఏదో దెబ్బతింది నా ప్లాన్!" అన్నాడు ప్రభాకర్రావ్.

"నా దగ్గరే దెబ్బతింది. మీకు తెలీకుండా నేనూ సరోజని, మరిదిగారినీ భోజనాలకి పిల్చాను..."

"ఏడ్చినట్లుంది.." అన్నాడు ప్రభాకర్రావ్,

"అవును!" అన్నాడు సీతంరాజు.

"మరే!" అంది సరోజ!

"ముందు భోజనాలు కానివ్వండి... తర్వాత.."

"తర్వాత మేమ్మాయింటి కెళ్ళిపోతాం అక్కా! లేపోతే మీ మరిదిగారు ఊరుకోరు-" అంది సరోజ నవ్వుతూ!

"నామీద చెప్తావెందుకు నీ మనసులోని మాటలన్నీ-"

సీత ఓసారి ప్రభాకరం వంక చిలిపిగా చూసింది.

ప్రభాకరం పూర్తిగా అయిపోయాడు.